

ἦσαν οἱ ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ συγχωνευθέντες, οἱ τὰ πάτρια αὐτῶν δόγματα καὶ αἰσθήματα ἐγκαταλιπόντες καὶ τιμὴν μὲν αὐτῶν ἐξαλλον ἡγούμενοι, καὶ διακαίως, νὰ ὀνομάζωνται Ἕλληνες, ἀποτροποιαζόμενοι δὲ τὰς ἀρὰς ἃς εἵξευρον ὅτι ἐμελλον νὰ ἐφελκύσωσιν εἰς ἑαυτοὺς παρὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τῶντε παρουσῶν καὶ τῶν ἐπελευσομένων γενεῶν ἐν ἡθελον ἐξαναγκάσει βία τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀλλάξωσι τὸ ἴδιον ἑαυτῶν περικλεές ὄνομα ἀντὶ ὀνομάτων ἄλλων βαρβαροφώνων. Ἡ εὐγενὴς αὕτη καὶ ἀνυπόκριτος ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τε τῶν ἀρχαίων εἰδωλοκρατῶν Ρωμαίων καὶ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν Ἰταλῶν τῶν κατακτησάντων ἀνατολικὰς χώρας μὲ ἀποτρέπει, ἐμὲ τοῦλάχιστον τὸν τελευταῖον τῶν Ἑλλήνων, τοῦ νὰ μνησικακῶ κατὰ τοῦ Κικέρωνος τοῦ εἰρωνευθέντος τὴν Ἑλληνικὴν πίστιν, κατὰ τοῦ Ἰουβανελίου τοῦ σατυρίσαντος τὴν λάλον μητέρα τῶν μύθων Ἑλλάδα, κατὰ τοῦ βαρβάρου ἐκείνου Ἰταλοῦ, ὅστις ἐδογματίσεν ὅτι ἄρτου καὶ ράβδου οἱ Ἕλληνες χρῆζουσι, καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν σταυροφόρων Ἰταλῶν οἵτινες τὴν χώραν ἡμῶν ἐπισκεφθέντες ὡς σωτῆρες τοῦ ἀγίου τάφου ἐπανήλθον ὅπως κατακτήσωσιν αὐτήν. Διότι πρῶτον μὲν οἱ ἀγριώτεροι τῶν Σταυροφόρων δὲν ἦσαν οἱ Ἰταλοί, εἴτα δὲ καὶ ὅτε κατέκτησαν δὲν ἐπέβαλον εἰς μυριάδας τὴν θρησκευτικὴν ἢ τὴν ἐθνικὴν ἐξωμοσίαν. Ποῦ τῆς Κρήτης ἡθελεν ἀπαντήσῃ τις σκληρὰς πιέσεις μέχρι τέλους τοῦ 17ου αἰῶνος; Ἡ διαγωγή τοῦ Παναγιωτάκη ἐκείνου τοῦ συντελέσαντος εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐν Κρήτῃ καταστάσεως θέλει ἴσως κριθῇ ποτε ἄλλως ἢ ὡς ἐκρίθη μέχρι τοῦδε, ὡς ἐπὶ